

[Bertel Haarder.]

tager dem fra: det er ikke vores skyld, det er nogle andres. Somme tider må man jo sande ordene om, at det må være dejligt at være socialdemokrat, men jeg er egentlig glad for, at man ikke skal leve med den lidt flossede moral, som det af og til kan indebære.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Palle Simonsen, ikke kan være til stede, skal jeg på det konservative folkepartis vegne afvise det foreliggende forslag om personalenormering i daginstitutionerne. Jeg er enig med den ordfører, der betegnede det som et paradeforslag, og når man ser de sidste linjer i bemærkningerne til forslaget, må jeg også sige, at forslagsstillerne har taget munden vældig fuld.

Jeg har kun en enkelt bemærkning til ministeren og for øvrigt også til socialdemokratiets ordfører. De beklagede begge, at de ikke havde hjertet med i disse nedskæringer i sin tid. Jeg vil kun sige til ministeren, at det er ministerens pligt at administrere et lovforslag, som er vedtaget af et folketingsflertal. At forslaget nu er lagt ud til kommunerne, og at det er kommunernes pligt at normere institutionerne, som de har råd til det, det er så en anden sag. Det konservative folkeparti afviser blankt forslaget.

Melchior (CD):

CDs ordfører i disse spørgsmål sidder i øjeblikket til socialudvalgsmøde i sin kommune, og hun har derfor efterladt mig tre taler til de tre forslag, B 48, L 143 og B 45, som står sidst på dagsordenen i dag.

For det første forslags vedkommende, nr. B 48, kan jeg på nuværende tidspunkt oplyse, at den tale, fru Yvonne Herløv Andersen har efterladt mig, stort set er identisk med den tale, som socialministeren har holdt heroppe, måske lige med undtagelse af de indledende sætninger. Det finder jeg i dette tilfælde tjener begge damer til ære, og dermed er vort partis afvisning af denne sag jo klar.

Det samme gælder vor stilling til de to andre forslag. Jeg ved ikke, om der dér vil være den samme overensstemmelse mellem vor ordførers indstilling og socialministerens, men jeg antager det. I hvert fald må vi afvise dem.

Jeg skal indskrænke mig til nu, da ordet paradeforslag har været nævnt nogle gange, at fremsætte en trussel, nemlig den, at mit parti i

næste samling også vil gå ind på den praksis. En mængde partier fremsætter forslag, som er i overensstemmelse med deres partiprogram, og som de derfor selvfølgelig har fuld ret til at fremsætte, det manglede bare andet, men som de i virkeligheden tyranniserer dette ting med, da de ved, at både efter indhold og efter tidspunkt kan det ikke være andet end en skueret – og der er ikke engang nogen til at se på den. Jeg tror ikke engang, man opnår det formål, som åbenbart er tilsigtet. Jeg har før tilladt mig at sige, at fremsætter man sådanne paradeforslag for at leve op til et partiprogram, så skal det være i meget markante og meget nødvendige tilfælde og ikke i tide og utide.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil godt sige i anledning af det sidste, hr. Melchior sagde om, at man ikke skal fremlægge skueretter her i tide og utide, at det tidspunkt, vi har valgt til at fremsætte dette forslag, er meget omhyggeligt valgt. Vi har fremsat forslaget, fordi vi med interesse lyttede til og læste socialdemokratiets beskæftigelsesprogram under valgkampen, hvor de med belæg i, hvad borgerlige økonomer havde sagt, fremførte, at det var dårlig økonomi at fyre folk i den offentlige sektor. Det er selvfølgelig menneskeligt meget u hensigtsmæssigt, men det er også økonomisk en meget dårlig måde at bruge penge på, fordi det er meget lidt valutakrævende at ansætte folk i den offentlige sektor. Det var den ene baggrund.

Den anden baggrund var den, at vi ved, at socialdemokratiet aldrig havde deres hjerte med i de nedskæringer, der fandt sted i forbindelse med finanslovbehandlingen i 1975. Og den tredje er altså, at vi ved, at der er kommet et nyt flertal i dette folketing. Hvordan det forholder sig til disse ting, ved vi selvfølgelig ikke noget om endnu, men det ville vi bl.a. gerne have lov at prøve. Jeg må derfor afvise, at det er et forkert tidspunkt, vi har valgt til det.

Når socialministeren siger, at staten ikke har lovhjemmel til at gennemføre dette forslag til folketingsbeslutning, så kan det selvfølgelig blive en lidt sofistikeret strid, men jeg vil da godt sige, at efter min opfattelse er det staten, folketinget, der over finansloven bestemmer de maksimumsgrænser, der i de allerfleste af kommunerne danner grundlaget for den normering, der bliver vedtaget. For det andet er det socialministeren, der udsender vejledende